

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego „Przemiany przemysłowe w sektorze cukru buraczanego w UE”**(opinia z inicjatywy własnej)**

(2017/C 345/05)

Sprawozdawca: **José Manuel ROCHE RAMO**Współsprawozdawczyni: **Estelle BRETNALL**

Decyzja Zgromadzenia Plenarnego	26.1.2017
Podstawa prawna	Artykuł 29 ust. 2 regulaminu wewnętrznego Opinia z inicjatywy własnej
Organ odpowiedzialny	Komisja Konsultacyjna ds. Przemian w Przemysle (CCMI)
Data przyjęcia przez komisję CCMI	22.6.2017
Data przyjęcia na sesji plenarnej	5.7.2017
Sesja plenarna nr	527
Wynik głosowania (za/przeciw/wstrzymało się)	111/1/2

1. Wnioski i zalecenia

1.1. Sektor cukru buraczanego w UE przygotowuje się do jednej z największych zmian w swej historii – zniesienia kwot produkcyjnych z dniem 1 października 2017 r. Zniesienie kwot stwarza szanse dla unijnych producentów cukru buraczanego, w szczególności zapewnia im możliwość produkowania większej ilości cukru do zastosowań spożywczych i wywozu bez ograniczeń. Chcąc wykorzystać tę sposobność, sektor cukru buraczanego w UE podejmuje intensywne wysiłki, aby zwiększyć swoją konkurencyjność. Niemniej zniesienie kwot produkcyjnych stwarza również dodatkowe zagrożenia i niepewność i może wywierać presję na ten sektor. Konkurencja będzie się nasilać i wywierać presję na ceny – zarówno w przypadku plantatorów, jak i przetwórców, i oczekuje się wzrostu udziału izoglukozy na rynku. Mniej konkurencyjni producenci cukru buraczanego i plantatorzy w UE mogą mieć problemy z przetrwaniem w tych trudniejszych i bardziej zmiennych warunkach rynkowych. Mogłoby to mieć poważne konsekwencje dla pracowników, zakładów, rolników i społeczności wiejskich. Bardzo ważne jest, by decydenci nadal czujnie obserwowali przyszłość tego sektora.

1.2. Dopłaty do prywatnego przechowywania cukru pozostaną jedynym konkretnym instrumentem zapewniającym możliwość wsparcia sektora cukru buraczanego w UE po zniesieniu kwot produkcyjnych. Jednak w przypadku kryzysu rynkowego w unijnym sektorze cukru buraczanego nie jest jasne, w jakich okolicznościach takie dopłaty mogłyby być wprowadzane. Należy lepiej określić warunki uruchomienia dopłat do prywatnego przechowywania, aby system odpowiadał założonym celom. Komisja Europejska mogłaby rozważyć określenie obiektywnego proggu cenowego, którego osiągnięcie uruchamiałoby proces decyzyjny dotyczący uruchomienia dopłat do prywatnego przechowywania. Zmniejszyłoby to subiektywność tego procesu i promowało szybkie i jednolite wprowadzenie takiej pomocy w czasach kryzysu. Można by również rozważyć możliwość uruchomienia ogólnych środków nadzwyczajnych, takich jak te przewidziane w art. 222 rozporządzenia ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych. Komitet z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Centrum Monitorowania Rynku Cukru, pod warunkiem że jego skład będzie zrównoważony i że będzie ono zwoływane w stosownym terminie w razie wystąpienia trudności rynkowych.

1.3. W ramach WPR należy zapewnić narzędzia rynkowe, które wspierałyby ciągłą produkcję cukru w państwach członkowskich UE. Unijny przemysł cukru buraczanego odgrywa bardzo ważną rolę w tworzeniu miejsc pracy i w działalności gospodarczej, a także w zapewnianiu konkurencyjności przemysłu spożywczego. Obecnie w ramach WPR państwa członkowskie mogą przyznawać wsparcie związane z produkcją tym sektorom lub regionom, w których określone typy rolnicze lub sektory rolnictwa o szczególnym znaczeniu gospodarczym, społecznym lub środowiskowym przeżywają pewne trudności. Tak jest w przypadku uprawy buraków cukrowych w regionach znajdujących się w niekorzystnej sytuacji. Płatności bezpośrednio związane z produkcją powinny się koncentrować na zmniejszeniu ryzyka spadku produkcji buraka cukrowego i/lub wycofania się z niej w tych regionach, tak aby uniknąć pustoszczenia obszarów wiejskich oraz zachować

różnorodność biologiczną. W kontekście coraz większej zmienności bezpośrednie wsparcie dla rolników powinno iść w parze z lepszym dostępem do narzędzi zarządzania ryzykiem. Współzależność przetwórców i rolników jest powodem ustanowienia szczególnych warunków umownych regulujących stosunki między plantatorami a przetwórcami w tym sektorze.

1.4. Gdyby od dnia 1 października 2017 r. sytuacja na rynku cukru w UE rozwijała się niekorzystnie, mogłoby dojść do zwolnień. Komisja Europejska powinna rozważyć celowość wykorzystania różnych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI) do wspierania regionalnych lub lokalnych miejsc pracy, zwłaszcza z myślą o pracownikach i rolnikach dotkniętych ewentualnym zamykaniem zakładów. Konieczne mogłoby okazać się uczynienie wyjątku w odniesieniu do kryteriów wykorzystania niektórych z tych funduszy.

1.5. Z dniem 1 października 2017 r. producenci cukru buraczanego w UE będą zobowiązani zgłaszać zarówno cenę sprzedaży swojego głównego produktu, jak i ceną nabycia pierwotnego wkładu. Taki stopień przejrzystości rynku nie znajduje odbicia w przejrzystości ani na dalszych etapach łańcucha dostaw, ani po stronie producentów izoglukozy. Komisja Europejska powinna rozważyć zalecenia Grupy Zadaniowej ds. Rynków Rolnych dotyczące rozszerzenia przejrzystości rynku na niższe szczeble, tak by objąć nią użytkowników cukru. Pozwoli to uzyskać lepszy obraz dzielenia się wartością dodaną wzdłuż całego łańcucha dostaw. Przejrzystość rynku – czy to dla producentów cukru i izoglukozy, czy też dla użytkowników cukru – nie może wpływać na konkurencyjną pozycję zainteresowanych przedsiębiorstw.

1.6. Zwiększenie wywozu cukru będzie miało kluczowe znaczenie dla przemysłu cukrowniczego w UE po zniesieniu kwot. Komisja Europejska powinna promować wywóz cukru z UE, a także kwestionować arbitralne nakładanie instrumentów ochrony handlu przez importerów z krajów trzecich. Powinna także wykazywać ostrożność w dążeniu do liberalizacji handlu w kontekście unijnych negocjacji dotyczących wolnego handlu. Powinna wreszcie bardziej asertywnie kwestionować – zarówno na poziomie WTO, jak i w ramach dwustronnych negocjacji handlowych – stosowane przez głównych światowych producentów i eksporterów cukru strategie wsparcia, które zakłócają handel.

1.7. Promowanie alternatywnych rynków zbytu dla buraków cukrowych – takich jak bioetanol, pasza dla zwierząt, tworzywa sztuczne i chemikalia pochodzenia biologicznego – będzie miało zasadnicze znaczenie dla przyszłej konkurencyjności tego sektora. Komisja Europejska powinna utrzymać limit na biopaliwa wynoszący 7 procent, który można zaliczyć na poczet realizacji celu dotyczącego 10-procentowego udziału energii ze źródeł odnawialnych w transporcie. Załącznik IX do dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii (2009/28/WE), który klasyfikuje melasy jako surowce roślinne do produkcji zaawansowanych biopaliw, powinien pozostać niezmienny. Komisja Europejska i Europejski Bank Inwestycyjny powinny stymulować i wspierać innowacje w zakresie innych produktów ubocznych pochodzenia biologicznego. Może to przybrać formę funduszu innowacji w UE, a także programu nisko oprocentowanych kredytów.

2. Znaczenie produkcji cukru buraczanego dla obszarów wiejskich i środowiska naturalnego

2.1. Unia Europejska jest przodującym producentem cukru buraczanego na świecie. W okresie 2011/2012–2015/2016 średnia roczna produkcja tego surowca wyniosła 17,2 mln ton. Zakłady cukrownicze skupują około 107 mln ton buraka cukrowego rocznie od 137 000 europejskich plantatorów. Burak cukrowy jest zasadniczo przetwarzany w cukier, lecz także w znaczącej ilości na inne produkty, takie jak pasza dla zwierząt, etanol uzyskiwany ze źródeł odnawialnych i bioproduktów. Produkty te mogą odgrywać istotną rolę jako bufor w przypadku nadmiernej podaży.

2.2. Cukrownie są zazwyczaj położone na obszarach wiejskich cechujących się niskim poziomem działalności przemysłowej. Stanowią one często gospodarczą podstawę regionów, w których są położone, i w których istnieje mało przemysłowych alternatyw. Przemysł cukrowy w UE zapewnia prawie 28 000 bezpośrednich miejsc pracy, głównie skupionych w najbardziej konkurencyjnych regionach uprawy buraków cukrowych. Te miejsca pracy wymagają na ogół stosunkowo wysokich kwalifikacji, a pracownicy sektora cukrowego otrzymują wyższe wynagrodzenie niż w większości innych sektorów rolnych. Oprócz bezpośredniego zatrudnienia, generowana przez ten sektor działalność gospodarcza zapewnia dalsze 150 000 pośrednich miejsc pracy, np. w transporcie, logistyce i budownictwie.

2.3. Jedynie w bardzo wyjątkowych okolicznościach możliwe jest ponowne podjęcie produkcji cukru w przypadku zamknięcia cukrowni. Wynika to z faktu, że wybudowanie cukrowni pociąga za sobą wysokie koszty kapitałowe, zwykle rzędu kilkuset milionów euro. W większości przypadków zamknięcie jednego zakładu oznacza trwałe zaprzestanie bardzo istotnej działalności przemysłowej i utratę setek bezpośrednich i pośrednich miejsc pracy. Poszukiwanie alternatywnego zatrudnienia w przemyśle może prowadzić do migracji z obszarów wiejskich oraz ich wyludnienia.

2.4. Podobnie przedstawia się sytuacja plantatorów. Uprawa buraka cukrowego musi mieć miejsce w geograficznej bliskości przetwarzających go zakładów. Wynika to ze stosunkowo wysokich kosztów transportu buraka – do wyprodukowania jednej tony cukru potrzeba 6–7 ton buraka. W przypadku zamknięcia działalności przez cukrownię plantatorzy zostają pozbawieni rynku zbytu dla buraków cukrowych. Jeśli nie istnieje inny zakład w opłacalnej ekonomicznie odległości, są oni zmuszeni przestawić się na inne uprawy. Ma to istotny negatywny wpływ na zyski finansowe zainteresowanych rolników, z których wielu poczyniło znaczne inwestycje w specjalne urządzenia, na przykład do zbiorów buraka, które nie mają zastosowania do innych upraw. Ponadto nagłe przejście na inne uprawy przez dużą liczbę rolników może wywierać znaczną presję na lokalne rynki rolne.

2.5. Produkcja cukru buraczanego jest zrównoważona środowiskowo. Burak cukrowy jest zawsze uprawiany w płodozmianie z innymi uprawami polowymi. Płodozmian przyczynia się zachowania żyzności gleby i ograniczenia przenoszonych przez glebę patogenów i szkodników, a tym samym do zmniejszenia potrzeby stosowania środków ochrony roślin. Opracowywanie i rozpowszechnianie dobrych praktyk jest powszechnym zjawiskiem w regionach uprawy buraków w UE. W sektorze tym zachęca się do stosowania ściółki i zmniejszonej orki, by wspierać żyzność gleby i ograniczyć erozję. Z kolei zakłady minimalizują wykorzystanie energii poprzez stosowanie systemów kogeneracji (CHP) oraz odzysk ciepła i oszczędzanie wody.

3. Konkurencyjna pozycja unijnego sektora cukru buraczanego

3.1. Sektor cukrownictwa UE wiele zainwestował w ulepszenia techniczne i zmniejszenie kosztów, a także w kapitał ludzki, badania, edukację i szkolenia. W ciągu ostatnich 26 lat średni koszt produkcji cukru kwotowego w UE wzrósł jedynie o 0,4 % rocznie, w porównaniu do rocznej stopy inflacji wynoszącej 2,2 %. Przekłada się to na stałe obniżanie kosztów w stosunku do inflacji na przestrzeni ostatnich dwóch dekad (¹). Korzyści te przyczyniły się do zwiększenia konkurencyjności przemysłu spożywczego UE, w którym wykorzystuje się cukier.

3.1.1. Plony buraka cukrowego znacząco wzrosły w ostatnich latach dzięki zarówno ulepszeniom technicznym, jak i lepszym odmianom materiału siewnego, do czego przyczyniła się lepsza współpraca między przemysłem, plantatorami, sektorem badań i rozwoju i podmiotami handlującymi materiałem siewnym. Średnie plony cukru buraczanego (w tonach cukru/ha) wzrosły o 2,4 procent rocznie w ciągu ostatnich 26 lat, i przewiduje się utrzymanie tej tendencji w okresie po roku 2017. Plony cukru z hektara w UE są obecnie wyższe niż w Australii lub południowo-wschodnim regionie Brazylii, które zaliczane są do najbardziej pod tym względem konkurencyjnych regionów świata. Cztery z dziesięciu największych na świecie przedsiębiorstw produkujących cukier ma siedzibę w UE (²).

3.2. Uzyskanie tej przewagi konkurencyjnej było częściowo możliwe dzięki znaczącej restrukturyzacji sektora, która miała miejsce w latach 2006–2009. Po reformie z 2006 r. w przemyśle buraka cukrowego w UE doszło do zamknięcia prawie połowy zakładów produkcyjnych, co spowodowało utratę 4,5 mln ton zdolności produkcyjnych, ponad 24 000 bezpośrednich miejsc pracy i 165 000 dostawców rolnych (³). Transformacja ta zwiększyła stabilność gospodarczą sektora buraka cukrowego w UE, aczkolwiek za cenę wysokich kosztów społecznych. Od roku gospodarczego 2008/2009 zatrudnienie utrzymuje się na stosunkowo stabilnym poziomie, podobnie jak liczba zakładów.

3.3. Zachowano silne więzi między przetwórcami cukru a pracownikami tego sektora dzięki długotrwałemu dialogowi społecznemu na szczeblu europejskim i krajowym. Dialog społeczny w sektorze cukru UE prowadzony jest od 1968 r. i ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia, by w trudnych momentach – na przykład po przeprowadzeniu reformy polityki cukrowej UE w 2006 r. – transformacja przeprowadzana była z należyтым uwzględnieniem potrzeb społecznych. Poprzez udział w kształtowaniu poczucia współodpowiedzialności dialog społeczny przyczynia się do konkurencyjności przemysłu.

3.4. Począwszy od 2017 r., dążyć się będzie do dalszego zwiększania konkurencyjności, zwłaszcza w świetle możliwych zabiegów producentów o zmniejszanie kosztów stałych dzięki funkcjonowaniu zakładów na pełnych mocach produkcyjnych. Może to oznaczać dłuższe kampanie przetwórstwa buraków i wiążące się z tym wyższe ryzyko zarówno dla przetwórców, jak i plantatorów, w związku z niepewnością co do zbioru i przechowywania buraków w zimie.

(¹) Dane pochodzą z ankiety CEFS (Europejskiego Komitetu Producentów Cukru) dotyczącej kosztów produkcji, która przeprowadzana jest co roku, aby obliczyć średni koszt produkcji kwotowego cukru buraczanego w UE.

(²) F.O. Licht's *International Sugar and Sweetener Report*, 18 maja 2017 r., tom 149, nr 14. Wspomniani czterej producenci cukru to: Südzucker, Tereos, ABSugar, i Nordzucker.

(³) Dane statystyczne CEFS.

3.5. Aby uniknąć marnotrawstwa, przetwórcy cukru w UE wykorzystują całość buraka cukrowego do produkcji określonej gamy produktów w uzupełnieniu do cukru. Przykładowo, kamienie i gleba pozostałe po oczyszczeniu buraków sprzedawane są przemysłowi budowlanemu; pozyskuje się i przetwarza materiał włóknisty z buraków (wysłodki buraczane) i melasę w celu wykorzystania ich w paszach dla zwierząt; a ponadto melasa oraz inne syropy uzyskiwane w produkcji cukru mogą być wykorzystywane do produkcji etanolu ze źródeł odnawialnych. W coraz większym stopniu producenci cukru dywersyfikują swą działalność poprzez produkcję składników dla bioproduktów wykorzystywanych w takich gałęziach przemysłu jak tworzywa sztuczne, wyroby włókiennicze, produkty farmaceutyczne i chemikalia.

4. Stosunki w obrębie łańcucha dostaw cukru

4.1. Przetwórcy cukru buraczanego i rolnicy uprawiający buraki cukrowe są od siebie wzajemnie zależni. Rolnicy są zależni od przedsiębiorstw produkujących cukier, które zapewniają środki trwałe i wiedzę fachową niezbędną do ekstrakcji cukru z ich buraków, a przetwórcy są zależni od rolników, jeśli chodzi o dostawy zakontraktowanych upraw. W celu zminimalizowania kosztów transportu buraków rolnicy muszą również znajdować się w geograficznej bliskości zakładu cukrowniczego, któremu zapewniają dostawy. Ponadto wiele spośród największych cukrowni to spółdzielnie, co pozwala rolnikom na posiadanie bezpośrednich udziałów w tej branży.

4.1.1. Współzależność przetwórców i rolników wymaga szczególnych ram umownych, by zrównoważyć prawa i obowiązki tych dwóch partnerów. Stosunki umowne między plantatorami buraków cukrowych a przetwórcami cukru po 2017 r. określone są w art. 125 rozporządzenia ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych i w jego załączniku X. Zasady te zostały niedawno uzupełnione w rozporządzeniu delegowanym, które dopuszcza, by klauzule dotyczące podziału wartości były nadal wprowadzane do umów kontraktacji buraków na zasadzie dobrowolności⁽⁴⁾. Większość podmiotów przemysłu cukrowniczego uzgodniła niedawno umowy na kontraktację buraków na rok 2017/2018 i na lata późniejsze, które przewidują jakiś formę powiązania ceny buraków cukrowych z cenami na rynku cukru.

4.1.2. Producenci buraków cukrowych są od dawna zobowiązani do comiesięcznego raportowania cen, produkcji i zapasów, i obowiązek ten zostanie utrzymany w okresie po zniesieniu systemu kwot. Od dnia 1 października 2017 r. należy również powiadamiać Komisję Europejską o cenach buraków cukrowych i publikować je corocznie. Taki stopień przejrzystości rynku cechujący sektor przetwórstwa cukru nie znajduje odbicia ani w przejrzystości na dalszych etapach łańcucha dostaw, ani w przejrzystości ze strony producentów izoglukozy. Dowody sugerują, że transmisja cen wzdłuż łańcucha dostaw cukru jest niska⁽⁵⁾, i może warto byłoby zastanowić się nad możliwością wprowadzenia większej przejrzystości dla użytkowników buraka cukrowego w UE.

4.2. Rafinerie przetwarzające cukier trzcinowy również są aktywne na rynku cukru w UE. Rafinerie cukru trzcinowego nie przetwarzają buraka cukrowego, lecz zależne są od przywozu surowego cukru trzcinowego w celach rafinacji. UE pozwala na nieograniczony bezcłowy przywóz cukru z krajów najsłabiej rozwiniętych w ramach inicjatywy „wszystko oprócz broni” (EBA) oraz z krajów Afryki, Karaibów i Pacyfiku, które zawarły umowy o partnerstwie gospodarczym z UE. Rafinerie surowego cukru trzcinowego w UE korzystają z koncesji na bezcłowy dostęp do rynku na mocy dwustronnych umów z Ameryką Środkową, Kolumbią, Peru, Ekwadorem i Republiką Południowej Afryki, które obecnie opiewają łącznie na 420 000 ton rocznie. Roczna dostępność cukru surowego do rafinacji w ramach kontyngentu CXL o obniżonej stawce celnej – podzielonego między Brazylię, Australię, Kubę i wszystkie państwa trzecie (*erga omnes*) – wynosi łącznie ponad 700 000 ton i wzrośnie do niemal 800 000 ton w okresie 2017/2018. W ramach zarówno niedawno zakończonych, jak i trwających negocjacji dotyczących wolnego handlu, UE oferuje krajom trzecim dodatkowy dostęp do unijnego rynku cukru.

5. Zniesienie kwot produkcyjnych

5.1. Od 1968 r. produkcja cukru i izoglukozy w UE do użytku spożywczego była ograniczana za pomocą kwot produkcyjnych. Kwoty produkcyjne przestaną obowiązywać z dniem 1 października 2017 r., czyli od początku roku gospodarczego 2017/2018 na unijnym rynku cukru. Od tego momentu producenci cukru i izoglukozy w UE będą mogli produkować cukier oraz izoglukozę do użytku spożywczego bez ograniczeń. Istniejący pułap wywozu również przestanie obowiązywać⁽⁶⁾. W związku z tym podmioty gospodarcze działające w sektorze cukru w UE będą mogły wywozić cukier bez ograniczeń od dnia 1 października 2017 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1166 z dnia 17 maja 2016 r. zmieniające załącznik X do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do warunków zakupu buraków w sektorze cukru od dnia 1 października 2017 r.

⁽⁵⁾ Areté, październik 2012 r., *Study on price transmission in the sugar sector. Final report* [Badanie dotyczące transmisji cen w sektorze cukru. Sprawozdanie końcowe], Komisja Europejska, DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich, przetarg nr AGRI-2011-EVAL-03.

⁽⁶⁾ Por. DS266. UE może obecnie wywozić około 1,35 mln ton cukru na rok gospodarczy, tj. 10 procent kwot produkcji cukru.

5.2. Prognozuje się wzrost produkcji cukru w roku gospodarczym 2017/2018. Wzrost ten ma mieć charakter strukturalny. Ponadto oczekuje się, że izoglukoza będzie miała większy udział w unijnym rynku substancji słodzących, przy czym producenci izoglukozy zamierzają z czasem produkować 2–3 mln ton tej substancji, których znaczna część może zostać użyta do produkcji napojów bezalkoholowych⁽⁷⁾. Dla porównania, konsumpcja cukru w UE nieznacznie spada.

5.3. Zwiększona krajowa produkcja cukru i szerszy udział izoglukozy na rynku może zaważyć na cenach cukru białego w UE w okresie po zniesieniu kwot. Średniookresowe prognozy Komisji Europejskiej dotyczące rynków rolnych w latach 2016–2026 sugerują, że ceny cukru białego w UE uplasują się poniżej progu referencyjnego wynoszącego 404 EUR/tonę w odniesieniu do znacznej części okresu po zniesieniu kwot, tj. poniżej średnich kosztów produkcji cukru i uprawy buraków cukrowych.

5.3.1. W 2015 r. ceny cukru białego w UE osiągnęły najniższy poziom od rozpoczęcia systemu sprawozdawczości cenowej w 2006 r.⁽⁸⁾. Sytuacja ta miała poważny wpływ na raportowane wyniki finansowe producentów cukru w UE, z których wielu nie było w stanie osiągnąć zysku w roku obrotowym 2015/16. Producenci cukru we Włoszech znaleźli się pod szczególną presją, a jeden producent zdecydował się zawiesić produkcję w roku gospodarczym 2015/16. Jedyny producent cukru w Grecji także ma poważne problemy.

5.4. Od dnia 1 października 2017 r. producenci cukru z UE będą mogli wywozić go bez limitów. Może to być okazją do zwiększenia dochodów w celu zrekompensowania niższych cen cukru w obrębie UE. Prognozuje się, że spożycie cukru na świecie będzie rosnąć w tempie 1,5–2,0 % rocznie (ok. 2–3 mln ton rocznie), więc powinno istnieć wystarczające zapotrzebowanie na zwiększenie wywozu cukru z UE.

5.4.1. Niemniej wzrost wywozu cukru z UE zależy od wystarczającego dostępu do rynków państw trzecich. Komisja Europejska powinna dążyć do otwarcia rynków cukru importerów cukru netto w ramach prowadzonych przez nią negocjacji dotyczących wolnego handlu, zarówno poprzez zmniejszenie lub zniesienie należności celnych, jak i poprzez otwarcie kontyngentów taryfowych. Powinna także w dalszym ciągu eliminować cła na wywóz z UE produktów o wysokiej zawartości cukru, a także poprzeć ścisłe reguły pochodzenia dla tego rodzaju produktów, by producenci cukru z UE mogli odnieść korzyści ze wzrostu eksportu.

5.4.2. Wywóz cukru z UE napotyka nieraz trudności w związku ze stosowaniem instrumentów ochrony handlu przez kraje trzecie. Komisja Europejska powinna uczynić wszystko co możliwe, by zwalczyć tego rodzaju środki po deregulacji sektora z dniem 1 października 2017 r., a sam sektor musi zapewnić niezbędne wsparcie dla wszelkiej uzgodnionej procedury.

5.5. W ramach zarówno niedawno zakończonych, jak i trwających negocjacji dotyczących wolnego handlu, UE oferuje krajom trzecim dostęp do unijnego rynku cukru. Otwarcie rynku wywiera presję spadkową na ceny cukru białego w UE i naraża je na rosnącą zmienność. Obecny rynek światowy jest rynkiem dumpingu rezydualnego cechującym się dużą zmiennością, na którym często zawiera się transakcje handlowe poniżej średnich kosztów produkcji nawet najbardziej wydajnych branż światowych. Powodowane jest to w dużej mierze stosowaniem środków wsparcia zakłócających handel przez niektórych najważniejszych producentów i eksporterów cukru, takich jak Brazylia i Tajlandia. W rezultacie przemysł cukru buraczanego w UE nie konkuruje na równych warunkach z producentami cukru w państwach trzecich. Komisja musi traktować cukier jako towar wrażliwy w negocjacjach dotyczących wolnego handlu poprzez utrzymanie unijnych ceł na cukier. Toczące się negocjacje z Mercosur stanowią poważne zagrożenie dla tego sektora, biorąc pod uwagę, że Brazylia jest głównym producentem i eksporterem cukru na świecie. Komisja musi być przygotowana na zmierzenie się na forum Organu Rozstrzygania Sporów WTO, a także podczas negocjacji handlowych, z podmiotami udzielającymi największych dopłat.

Bruksela, dnia 5 lipca 2017 r.

Georges DASSIS
Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

⁽⁷⁾ Te dane liczbowe pochodzą od stowarzyszenia przemysłu skrobiowego StarchEurope.

⁽⁸⁾ W lutym i czerwcu 2015 r. ceny osiągnęły najniższy poziom, tj. 414 EUR/tonę.